

CORPUS – 2023

Catedral de Vic // 11-6-2023

La festa de Corpus que estem celebrant ens trasllada a l'atmosfera del Cenacle en el dijous més sant de tota la història, quan Jesús es reuneix amb els seus deixebles per menjar la Pasqua abans de la seva passió, mort i resurrecció. El sant pare Francesc, el juny de l'any passat, va lliurar a tota l'Església una carta apostòlica sobre la formació litúrgica del poble de Déu, que porta per títol, en llatí, *Desiderio desideravi*, ja que inicia la seva reflexió amb les paraules de Jesús en l'inici del sopar pasqual: *Desiderio desideravi hoc Pascha manducare vobiscum, antequam patiar* (Lc 22,15). (Desitjava ardentment menjar aquesta Pasqua amb vosaltres abans de patir). La Pasqua que aquell dijous van menjar els deixebles amb Jesús no va ser del tot com havia manat Déu per mitjà de Moisès, sinó que va tenir un altre caire, un altre significat, una altra realitat: la carn lliurada i la sang vessada ja no foren de l'anyell pasqual, sinó del veritable i únic Anyell de Déu que lleva el pecat del món, Jesucrist, Senyor nostre: *Prengué el pa i, dient l'acció de gràcies, digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres.» [...] Igualment prengué el calze, havent sopat i digué: «Aquest és el calze de la nova aliança segellada amb la meva sang»* (1Co 11,24.25). L'Església, doncs, avui, com fent ressonar el Dijous Sant, ens posa al davant per a la nostra contemplació el sagrament admirable de l'Eucaristia, memorial perpetu del misteri pasqual del Senyor.

Aquest sagrament té com a raó aquell *desiderio desideravi*, aquell «desitjava ardentment» o, literalment, a la manera hebraica, «desitjava amb desig» de Jesús. Cada vegada que se celebra la santa missa es fa realitat el desig de Jesús per nosaltres, perquè ell es dona pel nostre bé i de tota la humanitat en el seu sacrifici pasqual: la seva passió, mort i resurrecció. Tothom és convidat a participar del memorial del lliurament del Senyor. Però tinguem ben present el que ens diu Francesc, papa, en la carta esmentada: «Abans de la nostra resposta a la seva invitació —molt abans— hi ha el seu desig de nosaltres: pot ser que ni tan sols en siguem conscients, però cada vegada que anem a missa, el motiu principal és perquè ens atrau el desig que ell té de nosaltres. Per la nostra part, la resposta possible, l'ascesi més exigent és, com sempre, la de lliurar-nos al seu amor, la de deixar-nos atreure per ell. Certament, la nostra comunió amb el Cos i la Sang de Crist fou desitjada per ell en el darrer sopar.» El sagrament de l'Eucaristia és, doncs, desig de donació i invitació a participar en el lliurament de Crist, abandonant-nos en l'amor de Déu, l'amor de la Santíssima Trinitat envers nosaltres.

El desig de Jesús, tant en el moment de la Santa Cena com en tota la seva passió, mort i resurrecció, no és cap altre que el de entrar en comunió amb nosaltres, a fi que nosaltres, per mitjà d'ell, participem de la vida divina. Ho anomenem «comunió» per expressar la participació més plena en la celebració de l'Eucaristia, quan, per manament del mateix Jesús, ens alimentem del seu Cos i de la seva Sang. Sí, l'Eucaristia ens dona la comunió amb el Cos i la Sang de Crist. Aquest és un misteri profund, un misteri d'amor, un misteri de comunió íntima. Un misteri que mai no hauríem pogut ni imaginar si Jesús no ens l'hagués revelat: *Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell*; ens ha dit el Senyor en l'evangeli que hem escoltat.

Fàcilment tendim a pensar que som nosaltres els qui, en menjar l'Eucaristia, rebem Jesús en nosaltres. Certament que sí, però és més gran encara el misteri que rebem, ja que en combregar som introduïts en el Cos de Crist. La meravella de l'Eucaristia realitza una perfecta unió en l'amor. Nosaltres rebem el mateix Jesús i, alhora, som inclosos en ell, en el seu Cos, que és l'Església que peregrina per aquest món i que és cridada a participar plenament de la glòria de Crist, en les noces eternes de Déu amb la humanitat, salvada per la sang del Redemptor. Des d'aquesta unió profunda s'entenen les paraules de Jesús: *Jo soc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre [...]. Qui menja la meua carn i beu la meua sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia.*

Estimats germans, en l'Eucaristia tenim tot el tresor de la nostra fe cristiana. Com ens diu el Concili Vaticà II, l'Eucaristia és la font i el cim de la vida cristiana, perquè és la manifestació de l'amor més gran de Jesús per nosaltres, donant-se cada vegada que celebrem aquest sacrament admirable. Conseqüentment, sense l'Eucaristia no podem viure. Recordem el testimoni dels màrtirs de Bitínia: «*Sine domenica non possumus*»; i el del beat F. Xavier Van Thuan: «Amb tres gotes de vi i una d'aigua a la palma de la mà». I des d'aquest darrer, en el fet de l'adoració eucarística en el centre de reeducació, entrar en l'aspecte propi de la festa del Corpus, en què l'Església ens demana la confessió pública de la nostra fe en la presència real de Crist en l'Eucaristia.

Sota les espècies del pa i del vi hi ha present Crist, amb el seu Cos i la seva Sang, amb la seva ànima, amb tota la seva humanitat i divinitat. Sí, Jesús realment present en el seu misteri pasqual de donació. Crist, amb tota la seva realitat, divina i humana, oferint-se per nosaltres. No es tracta pas d'una presència extàtica, sinó dinàmica de donació, d'amor.

Com canviaria la nostra vida, si visquessin des del do de l'Eucaristia! Com trobaríem més i més la font de la nostra pau, si celebréssim el diumenge, el dia del Senyor, amb la missa com a centre! Com avançaríem amb més gran desig de santedat i zel per evangelitzar, si restéssim en adoració silenciosa davant el Santíssim Sagrament, tant en el sagrari com en l'exposició solemne! Tinguem-ho com a cosa certa: sense Crist no som res, no hi ha llibertat, no hi ha esperança. Retornem a Jesucrist, l'únic i definitiu salvador!

Alimentar-nos de Crist en la participació de l'Eucaristia porta com a fruits la unitat i la caritat. De fet, l'Eucaristia és l'aliment dels pobres. Solament qui es confessa pobre i necessita de Jesús per a poder viure en la unitat i la caritat, pot participar de la celebració eucarística. Per això, la festa de Corpus és el dia de la Caritat. De la taula de l'Eucaristia brolla la caritat que ens fa estar atents als nostres germans necessitats, amb un cor que veu, capaç de mirar i de deixar-se tocar profundament per a obrir camins d'esperança als qui passen per camins que es tanquen i no deixen reeixir per a tirar endavant en la vida personal i familiar.

La col·lecta econòmica d'aquesta celebració a la catedral —com totes les que en aquesta festa de Corpus es fan arreu del bisbat— és a favor de Càritas de la diòcesi de Vic, estesa de manera capil·lar per tot el nostre territori; la qual, des de les parròquies, fa present la sol·licitud de tots nosaltres pels necessitatsos. Hem d'agrair en aquesta festa tot el treball que es fa des de Càritas, tant el dels voluntaris com dels tècnics i de tots els qui des de

les empreses i les administracions hi col·laboren. Càritas no és pas una empresa, sinó que és la caritat de l'Església organitzada —és la nostra caritat!— per a un millor servei dels necessitats. De les comunitats han de sorgir els voluntaris i voluntàries que facin realitat el servei caritatiu desinteressat que cerca el bé de tota persona. Siguem generosos en les nostres aportacions a Càritas, que brollen —ho repeteixo— de la taula de l'Eucaristia, tant les econòmiques com les de voluntariat per al servei de les persones necessitades entre nosaltres.

Corpus és desig ardent, caritat, donació, fe, adoració, servei... En una paraula: Corpus és Crist!